

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: N.V.T., narozený dne ...,
bytem ...
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 8. 2017, č.j. MV-82671-4/SO-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Povolení k trvalému pobytu žalobce bylo zrušeno podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a žalobci byl podle § 50 odst. 1 písm. b) téhož zákona

udělen výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí [rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 5. 5. 2017, č.j. OAM-2553-15/ZR-2016, ve spojení s rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 25. 8. 2017, č.j. MV-82671-4/SO-2017].

2. Podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců *Ministerstvo vnitra rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.*

Žaloba

3. Žalobce namítá, že ve svém odvolání napadal zejména to, že správní orgán nepostupoval v souladu s § 2 odst. 3 správního řádu, když nešetřil práva nabytá v dobré víře a oprávněné zájmy osob, které žijí ve společné domácnosti s žalobcem. Jako další porušení svého práva uvedl, že v průběhu správního řízení neměl tlumočníka a nerozuměl převážné většině skutečností uváděných správním orgánem ani poučením, která mu správní orgán poskytl. Na toto žalobce správní orgán upozornil a požadoval tlumočníka, který po celé řízení nebyl ustanoven, čímž došlo k porušení práva na rovné zacházení.
4. Správní orgán v rozhodnutí blíže nespecifikoval, z jakého důvodu je veřejný zájem nadřazen zájmu na udržení rodiny a společné výchově nezletilých dětí. Nejsou zde dány důvody ke zrušení žalobcova trvalého pobytu, protože na území České republiky se zdržuje celá jeho rodina, tj. otec, matka, sestry, manželka a tři nezletilé děti. Žalobcův otec má v České republice povolen trvalý pobyt do roku 2023. Žalobcova matka má v České republice povolen trvalý pobyt do roku 2018. Žalobcovi rodiče vlastní bytovou jednotku č. x v x, zapsanou u Katastrálního úřadu pro Karlovarský kraj, Katastrální pracoviště Karlovy Vary, na LV č. x.
5. Je pravdou, že je ve veřejném zájmu, aby v České republice nepobývali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za který byli odsouzeni, ale je třeba vzít v úvahu, že toto může mít neúměrně tvrdý dopad do práv fyzických osob, a zejména je nutné upřednostňovat účel rodiny a výchovu nezletilých dětí v rodině.
6. Správní orgán nedostatečně zkoumal, jak dlouho cizinec na území České republiky legálně žije, a nehodnotil objektivně pobyt rodinných příslušníků v České republice a z toho vyplývající skutečnost, že žalobce má na území České republiky silné rodinné vazby. Rodinní příslušníci mimo dobu, kdy žalobce přerušil podnikání z důvodu trestního stíhání, byli na něm zcela závislí a žalobce se vždy o ně řádně staral a vyživoval je (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č.j. 7 As 21/2008-101). Je nutno také respektovat přijaté dohody v rámci OSN, jako je Úmluva o právech dítěte.

Vyjádření žalované

7. Ve vyjádření k žalobě se žalovaná ztotožnila se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Žalovaná odmítá námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné. Ze spisového materiálu nevyplývají žádné nové skutečnosti uváděné žalobcem. V podrobnostech odkazuje žalovaná na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala.
8. K žalobní námitce týkající se ustanovení tlumočníka žalovaná uvádí, že žalobce v odvolání

neuvedl, že by byl zkrácen na svém právu na tlumočníka. Ze spisového materiálu je zřejmé, že žalobce ani pro žádný úkon, natož celé řízení, nežádal ustanovení tlumočníka. Ministerstvo vnitra dne 13. 12. 2016 obdrželo plnou moc pro zastupování žalobce advokátem JUDr. Janem Jasou, tudíž ochrana žalobcových práv byla zaručena, a Ministerstvo vnitra od této chvíle doručovalo v souladu s § 34 odst. 2 správního řádu zmocněnému zástupci.

9. K žalobní námitce týkající se komparace zájmů žalovaná uvádí, že zájmem české společnosti je, aby byla chráněna před pachateli drogové trestné činnosti a negativními následky jejich trestné činnosti, přičemž žalobce byl opakovaně odsouzen za drogovou trestnou činnost. V rozhodnutích žalované i Ministerstva vnitra bylo uvedeno, z jakého důvodu je nutné upřednostnit zájem společnosti nad zájmem žalobce.

Jednání před soudem

10. Při jednání před soudem dne 29. 5. 2019 účastníci řízení setrvali na svých předchozích argumentacích.

Posouzení věci krajským soudem

11. Žaloba není důvodná.
12. Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
13. Z § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců plyne, že povolení k trvalému pobytu lze zrušit pouze v případě splnění dvou kumulativních podmínek, a to, že cizinec byl pravomocně odsouzen ze spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a že zrušení povolení k trvalému pobytu bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.
14. O první z podmínek zrušení povolení k trvalému pobytu není mezi účastníky řízení sporu, sporné mezi nimi je splnění druhé z těchto podmínek, tj. přiměřenost dopadu rozhodnutí do života žalobce.
15. O předmětné žalobě zdejší soud již jednou rozhodoval. Rozsudkem ze dne 29. 8. 2018, č.j. 30A 170/2017-45, rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 25. 8. 2017, č.j. MV-82671-4/SO-2017, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 5. 5. 2017, č.j. OAM-2553-15/ZR-2016, zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalované.
16. V tomto rozsudku došel zdejší soud k tomu, že není pochyb o tom, že se žalobce dopustil závažného porušení zákonů ČR. Ani to však nezabavuje správní orgány povinnosti opatřit si, ve vztahu k hodnocení přiměřenosti, příslušné informace a řádně je zvážit. Z obsahu příslušných rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány jednotně připouštějí pravděpodobnost zásahu do žalobcova soukromého nebo rodinného života. Je však nutné uvést, že se správní orgány dopustily procesního pochybení v tom, že nebyl proveden výslech žalobce a případně výslech rodinných příslušníků žalobce, což mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalobci nebylo umožněno uvést skutečnosti dokládající dopad rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, tedy žalobce nedostal možnost přednést svá tvrzení ohledně věci samé.
17. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná kasační stížnost. Rozsudkem ze dne 14. 3. 2019, č.j. 7 Azs 441/2018-32, Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29.

8. 2018, č.j. 30A 170/2017-45, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

18. Ve svém zrušujícím rozsudku Nejvyšší správní soud poukázal na výčet faktorů, které je třeba brát v potaz při posuzování otázky přiměřenosti ve věcech cizinecké agendy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č.j. 8 As 68/2012-39).
19. Odpovědi na výše vyjmenovaná kritéria jsou přitom podle Nejvyššího správního soudu v rozhodnutích správních orgánů obsaženy a mají oporu v podkladech ve správním spise. Správní orgány neměly pochybnosti o existenci skutečných rodinných vazeb žalobce k jeho manželce, nezletilým dcerám a rodičům žijícím na území České republiky. Ze správního spisu je zřejmé, že správní orgán I. stupně aktivně zjišťoval konkrétní okolnosti rodinného života žalobce, ekonomický stav rodiny, její bydlení. Opatřil si zprávu z domácího šetření u žalobce, tj. vycházel z informací poskytnutých jeho manželkou a nejstarší dcerou. Nezpochybnil existenci pracovního vztahu mezi žalobcem a jeho otcem. Měl k dispozici údaje ze škol (školky), které navštěvují dcery žalobce. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně plyne, že dopad svého rozhodnutí na soukromou a rodinnou situaci neposuzoval toliko z pohledu žalobce, ale i z pohledu ostatních rodinných příslušníků. V tomto ohledu správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí výslovně zmiňuje děti žalobce, avšak z materiálů, které si pro posouzení vyžádal (například domácí šetření v rodině žalobce) či mu byly předloženy (prohlášení o nepobírání sociálních dávek, příjmy rodiny, atp.), vyplývá, že hledisko ostatních členů rodiny bylo bráno v potaz v širších souvislostech. Z opatřené dokumentace je zřejmé, že rodina netrpí finanční nouzí a není odkázána výživou na žalobce (když manželka např. po dobu jeho výkonu trestu provozovala obchod sama). Na osobu žalobce nejsou vázána povolení k trvalému pobytu ostatních rodinných příslušníků ani jejich zdravotní či sociální pojištění, atp.
20. Nejvyšší správní soud plně souhlasí s postupem správních orgánů i jejich závěry a shodně je přesvědčen, že v daném případě by výslech žalobce či jeho rodinných příslušníků nemohl přinést nové skutkové okolnosti, které by mohly jakkoliv ovlivnit výsledek posouzení. I bez výslechu žalobce (případně dalších členů rodiny) správní orgány získaly dostačující povědomí o fungování rodiny (jejím finančním zázemí, vzájemných vztazích) pro to, aby mohly kvalifikovaně posoudit dopad ztráty povolení k trvalému pobytu žalobce na ostatní rodinné příslušníky, což také učinily. Na základě informací, které měl správní orgán I. stupně k dispozici, tak bylo možné řádně vyhodnotit, zda zájem na udržení rodiny žalobce pohromadě v České republice z důvodu existence blízkých rodinných vazeb a výchovy tří nezletilých dcer převáží veřejný zájem, který tento svým vědomým nelegálním jednáním opakovaně porušil. Zdůvodnění obou správních orgánů držící se smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců a všech tam vyjmenovaných aspektů lze považovat za vyčerpávající.
21. Nelze rovněž přehlédnout, že sám žalobce, byť byl po celou dobu správního řízení právně zastoupen, výslech své osoby či dalších členů rodiny nenavrhoval. Nevyužil ani práva nahlížet do spisu a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Ostatně, v odvolání ani v žalobě nezpochybnil, že by zjištění správních orgánů ohledně intenzity jeho rodinných vztahů byla nedostačující nebo že by snad určité aspekty zůstaly zcela opomenuty. Správním orgánům nevytýkal absenci provedení výslechů, ale to, že jeho rodinné poměry nebyly dostatečně vzaty v potaz a nepřevážily nad veřejným zájmem. Jinými slovy, žalobce nerozporoval nedostatečnost skutkových zjištění, ale nesouhlasil s tím, že správní orgány i při znalosti existence rodinných vazeb shledaly rozhodnutí z hlediska zásahu do žalobcova

soukromého a rodinného života za přiměřené.

22. Nejvyšší správní soud uzavřel, že v daném případě nebylo s ohledem na obsah spisového materiálu nezbytné provést výslechy žalobce a dalších rodinných příslušníků pro to, aby byl dostatečně zjištěn skutkový stav za účelem posouzení přiměřenosti rozhodnutí. Správní spis obsahuje dostatek podkladů pro toto posouzení.
23. Právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí je zdejší soud v dalším řízení vázán (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).
24. Judikatura k přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života je shrnuta v bodě 17 zrušovacího rozsudku Nejvyššího správního soudu.
25. Žalobce byl rozsudkem Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 30. 7. 2014, sp. zn. 2 T 202/2013, za spáchání pokračujícího zvlášť závažného zločinu nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku a přečinu nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku odsouzen ke společnému úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s dozorem.
26. V rozhodnutí ze dne 5. 5. 2017, č.j. OAM-2553-15/ZR-2016, Ministerstvo vnitra uvedlo, že cizinec sice má na území ČR významné rodinné vazby, ovšem ani ty nepřeváží negativní okolnosti chování cizince, kdy opakovaně a dlouhodobě páchal zvlášť závažnou drogovou trestnou činnost. Zrušení trvalého pobytu cizinci nezakazuje kontakt s rodinou či jakýmkoliv osobami, s kterými si během svého pobytu vytvořil vazby. Vyjma stanoviska došlého dne 13. 12. 2016 cizinec neuvedl žádné další závažné okolnosti, které by mohly znamenat nepřiměřenost vydaného rozhodnutí. Cizinec žije v ČR dlouhodobě, avšak za daných podmínek nelze délku pobytu považovat za skutečnost, která by mohla zapříčinit nezákonnost vydaného rozhodnutí. Za dobu svého pobytu v ČR byl cizinec dvakrát pravomocně odsouzen pro páčání trestné činnosti, z toho jedenkrát k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Cizinec je povinen po celou dobu svého pobytu na území dodržovat platné zákony, a pokud se tak neděje, jako v tomto případě, musí počítat i s tím, že o trvalý pobyt na území ČR může přijít. Délka pobytu cizince v ČR tak nemůže převážet nad negativními okolnostmi trestné činnosti účastníka řízení. V daném případě pak míra nebezpečnosti jednání převažuje nad soukromými potřebami cizince. Převažují zde negativní zjištění v neprospěch cizince a zrušení trvalého pobytu je přiměřené okolnostem případu a je zcela na místě. Žije-li cizinec na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům, jehož se dopustí, může mít za následek ztrátu pobytového oprávnění. Správní orgán v rámci posouzení přiměřenosti dopadu vydaného rozhodnutí poukazuje také na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 11A 85/2014, v němž se uvádí, „že bylo v moci cizince své jednání ovládnout a zdržet se ho ve svém zájmu. Cizinec se však rozhodl jinak, a proto je na něm, aby nesl následky svého jednání.“, a rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 Azs 312/2016, kde se uvádí, že „Přiměřenost zásahu do života cizince je vždy nutné odvíjet od intenzity porušení veřejného pořádku. Čím vyšší je intenzita porušení veřejného pořádku, tím větší mohou být i dopady rozhodnutí o zrušení pobytu do soukromého a rodinného života cizince. Při mimořádně závažné a dlouhotrvající trestné činnosti lze proto situace, které by vedly k upřednostnění soukromých poměrů cizince před ochranou veřejného zájmu, považovat za zcela výjimečné a ojedinělé.“. V rámci posouzení přiměřenosti je nutno poukázat na to, že cizinec opakovaně spáchal zločin prodeje drog. Tyto skutečnosti

jednoznačně převažují v rámci posouzení přiměřenosti v neprospěch cizince vůči veškerým zjištěným informacím ve prospěch cizince. Obchod s drogami patří mezi nejnebezpečnější trestnou činnost. Uvedená trestná činnost navíc nesvědčí o řádném začlenění do společnosti. Rozhodnutí za daných okolností není nepřiměřené ani z toho důvodu, že zrušením povolení k trvalému pobytu není zakázán cizinci další pobyt v ČR, pouze odebráno nejvyšší možné oprávnění k pobytu, které může cizinec v ČR získat. Zásah do svého soukromého nebo rodinného života si cizinec přivodil sám svým úmyslným protizákonným jednáním, které činil úmyslně s cílem zisku a za které byl pravomocně odsouzen. Svým protizákonným jednáním dal cizinec jednoznačně najevo, jak se staví ke svému pobytu v ČR a dodržování platných zákonů. Na základě uvedeného správní orgán konstatuje, že vydané rozhodnutí je přiměřené svým dopadem, je naprosto na místě a zároveň je v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců, a to i s ohledem na veřejný zájem. *V dalším soud odkazuje na úplné znění rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 5. 5. 2017, č.j. OAM-2553-15/ZR-2016.*

27. V napadeném rozhodnutí žalovaný správní orgán uvedl, že pakliže odvolatel páchal úmyslnou trestnou činnost, musel si být vědom toho, že důsledky tohoto jednání ohrožují nejen realizaci jeho rodinného a soukromého života během pobytu na svobodě, ale i jeho pobyt jakožto cizince na území České republiky a rovněž mají i vliv na dosavadní způsob života jeho blízkých. Napadené rozhodnutí neznamená zákaz pobytu odvolatele na území a ani neznamená zákaz styku odvolatele s jeho dětmi. Na území České republiky se nenacházejí žádní rodinní příslušníci odvolatele, kteří by na něm byli pobytové závislí. Vzhledem k věku a k poměru let, které strávil ve své domovské zemi, v kontrastu k době strávené na území, si odvolatel nevytvořil takové společenské a kulturní návyky, které by mu bránily v opětovném zařazení do společnosti v zemi původu. Odvolatel není na území dostatečně ekonomicky integrován. Délku pobytu odvolatele na území či jeho rodinné vazby nelze považovat za dostatečné důvody pro odhlédnutí od naplnění důvodu pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu a nelze jen na jejich základě dovozovat, že napadené rozhodnutí bude znamenat nepřiměřený dopad do rodinného a soukromého života odvolatele. Opětovné odsouzení odvolatele za spáchání drogové trestné činnosti svědčí o tom, že se v jeho případě vyskytla recidiva trestné činnosti. Odvolatel svým úmyslným jednáním útočil na zájem společnosti na ochranu zdraví. Komise shledala, že závažnost, rozsah úmyslné trestné činnosti a délka a druh trestu uložený odvolateli, jakož i recidiva v páčání drogové trestné činnosti, je důvodem, pro který převažuje zájem české společnosti na její ochranu před odvolatelem nad zájmem odvolatele na jeho právo na rodinný a soukromý život. Komise v této souvislosti upozorňuje rovněž na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 2. 2. 2017, č.j. 62 A 55/2015-66: *„V dané situaci rodinné vazby žalobce k manželce a synovi nepřevážily veřejný zájem na tom, aby na území České republiky měli cizinci, kteří se na jejím území dopustili závažné trestné činnosti výše specifikovaného charakteru, trvalý pobyt, což zákonodárce promítl právě do § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. Z hlediska základních zájmů státu je těžko představitelné, aby mohlo být za dané situace odnětí statusu trvalého pobytu bez dalšího vnímáno jako objektivně nepřiměřené s poukazem na skutečnost, že žalobce má na území České republiky manželku a nezletilé dítě.“* V soudem posuzovaném případě měl cizinec na území rovněž významné rodinné vazby a i přes jejich existenci došlo ke zrušení platnosti jeho povolení k trvalému pobytu, a to s ohledem na závažnost páchané drogové trestné činnosti. *V dalším soud odkazuje na úplné znění napadeného rozhodnutí.*
28. K tomu soud uvádí, že správní orgány v daném případě, jak patrně, dostatečně zvážily

rodinný stav žalobce a skutečnost, že má manželku a tři nezletilé děti, nacházející se na území České republiky, a dospěly ke správnému závěru, že nastalou situaci si žalobce svým jednáním zavinil sám. Správní orgány posoudily všechny okolnosti a vzaly v úvahu opakovanost a dobu páčání trestné činnosti, její charakter a mimořádnou nebezpečnost, vztah pachatele k trestné činnosti a nepůsobící výchovný efekt uloženého trestu. Při páčání trestné činnosti žalobce možných následků do rodinné sféry nedbal.

29. Při zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života je nutné identifikovat intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života v důsledku napadeného rozhodnutí a intenzitu porušení zákona, které vedlo k jeho vydání. V této souvislosti Nejvyšší správní soud konstatoval: „*Ze samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje ‚něco k něčemu‘, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život.*“ (rozsudek ze dne 6. 8. 2013, č.j. 8 As 68/2012-39). Vztaženo na přezkoumávanou věc správní orgány poměřovaly veřejný zájem na ochraně objektů chráněných trestním právem s žalobcovým právem na soukromý či rodinný život. Myšlenkový proces vedoucí k závěru o přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života je správním uvážením, přičemž „manuál“ pro správní orgány, jak onu proporcionalitu posuzovat, je obsažen právě v § 174a zákona o pobytu cizinců. Z něj vyplývá, že zákonodárce v demonstrativním výčtu skutečností, které musí správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí zohlednit, zakotvil v první řadě závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince. Tím dává při interpretaci tohoto ustanovení najevo, že intenzita narušení právem chráněných hodnot hostitelského státu je kritériem, které se při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí musí brát v potaz především. V rozsudku ze dne 19. 10. 2016, č.j. 2 Azs 147/2016-30, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*se žalobce dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze ani výše popsaný zásah do jeho soukromého a rodinného života, resp. i rodinného života jeho manželky a dětí, považovat za nepřiměřený (...)* Stěžovatel si měl a mohl být při páčání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.“
30. Zdejší soud se s hodnocením přiměřenosti rozhodnutí z hlediska zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života provedeným správními orgány ztotožňuje. Žalobce má na území České republiky manželku vietnamského státního občanství a tři nezletilé děti a je tedy zřejmé, že zrušení povolení k trvalému pobytu bude velkým zásahem do jeho rodinného života. Zároveň však žalobcem páchaná trestná činnost nebyla jednorázovým přestoupením, nýbrž dlouhodobým vědomým porušováním trestních předpisů a zájmů státu. Žalobce si v době páčání této trestné činnosti musel být vědom následků svého jednání, a to i s ohledem na to, že byl za svou činnost pravomocně shledán vinným. Musel tudíž počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti právem chráněným zájmům České republiky může vést k ukončení jeho pobytového oprávnění, a měl počítat s tím, že tímto svým jednáním vystaví obtížím nejen sebe, ale i své rodinné příslušníky. Přesto proti veřejnému pořádku opakovaně, úmyslně a soustavně jednal. Za této situace žalovaná

správně uzavřela, že zásah do jeho soukromého a rodinného života zrušením povolení k trvalému pobytu není nepřiměřený veřejnému zájmu na ochraně veřejného pořádku.

31. Mezi základní zásady činnosti správních orgánů patří zásada ochrany dobré víry (§ 2 odst. 3 správního řádu) a zásada ochrany veřejného zájmu (§ 2 odst. 4 správního řádu). Šetření práv nabytých v dobré víře ovšem neznamená, že tomu, kdo spáchá zvlášť závažný zločin, nemůže být zrušeno povolení k trvalému pobytu. Veřejný zájem v konkrétní věci je pak třeba zjišťovat v průběhu správního řízení zpravidla na základě poměřování různých partikulárních zájmů. Ve věcech pobytu cizinců se uvedené základní zásady reflektují zejména v požadavku přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince (viz výše).
32. K námitce neustanovení tlumočnicka soud uvádí, že jednací jazyk je upraven v § 16 správního řádu. Podle § 16 odst. 1 věty první tohoto zákona *v řízení se jedná a písemnosti se vyhotovují v českém jazyce*. Podle § 16 odst. 3 uvedeného zákona *každý, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočnicka¹⁰⁾ zapsaného v seznamu tlumočnicků, kterého si obstará na své náklady*. Poznámka ¹⁰⁾ odkazuje na čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. K právu na tlumočnicka se několikrát vyjadřoval Ústavní soud: „K námitce stěžovatele ohledně doručování rozhodnutí v českém jazyce je třeba poukázat na ustanovení § 2 odst. 14 tr. řádu, podle něhož orgány činné v trestním řízení vyhotovují svá rozhodnutí v českém jazyce a z tohoto ustanovení se nedá dovodit povinnost doručovat v mateřském jazyce.“ (usnesení ze dne 28. 3. 2000, sp. zn. I. ÚS 32/2000) a „Základní právo účastníka řízení na pomoc tlumočnicka ve smyslu čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod nelze rozšiřovat pomocí interpretace, resp. konkretizace čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod jako obecného ustanovení o spravedlivém řízení. Základní právo garantované čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod nedopadá na písemný styk soudu s účastníky řízení a naopak. To nevylučuje, aby zákonná úprava poskytla vyšší standard.“ (stanovisko ze dne 25. 10. 2005, sp. zn. Pl. ÚS-st. 20/05). V daném případě správní orgán nenařizoval ústní jednání, veškerá komunikace s účastníkem řízení probíhala jenom písemně. Po obdržení oznámení o zahájení správního řízení se žalobce nechal v řízení zastupovat advokátem JUDr. Janem Jasou. Příslušné písemnosti byly proto doručovány pouze tomuto zástupci. Soud tu tudíž neshledává žádný prostor pro ustanovování tlumočnicka.
33. Ministerstvo vnitra na str. 6 a 7 prvoinstančního rozhodnutí odůvodnilo, že zrušením povolení k trvalému pobytu žalobce nedojde k porušení Úmluvy o lidských právech a příslušných článků Úmluvy o právech dítěte. V žalobě se uvádí toliko to, že je nutno také respektovat přijaté dohody v rámci OSN, jako je Úmluva o právech dítěte. V žalobním bodě by se však mělo jednat o polemiku s konkrétními skutkovými či právními závěry, které byly učiněny správním orgánem. Nutnost polemizovat se skutkovými či právními závěry několikrát zdůraznil i Nejvyšší správní soud (nejnověji viz bod 14 rozsudku ze dne 29. 3. 2018, č.j. 9 As 7/2017-33). Jelikož žalobce na argumentaci obsaženou v prvoinstančním rozhodnutí nijak nereagoval, nelze námitku, že je nutno také respektovat přijaté dohody v rámci OSN, více vypořádávat.

Rozhodnutí soudu

34. Jelikož žaloba není důvodná, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení

35. Podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti*

účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V daném případě má celkově ve věci plný úspěch žalovaná. Na tom nic nemění ani úspěch žalobce v původním řízení před zdejším soudem. Žalovaná však v řízení před krajským soudem ani v řízení před Nejvyšším správním soudem požadavek na náhradu nákladů řízení neuplatnila, a proto bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Opravný prostředek

36. Ve smyslu § 102 věty druhé s. ř. s. je kasační stížnost přípustná proti každému pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, není-li dále stanoveno jinak. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. *kasační stížnost je dále nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.* V daném případě je tedy kasační stížnost nepřipustná ve vztahu k otázkám (námitkám), k nimž Nejvyšší správní soud zaujal závazný právní názor ve svém rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č.j. 7 Azs 441/2018-32; to by neplatilo, kdyby jako důvod kasační stížnosti bylo namítáno, že se krajský soud co do těchto otázek neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Ve vztahu k ostatním otázkám (námitkám) je kasační stížnost přípustná.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 29. května 2019

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu

